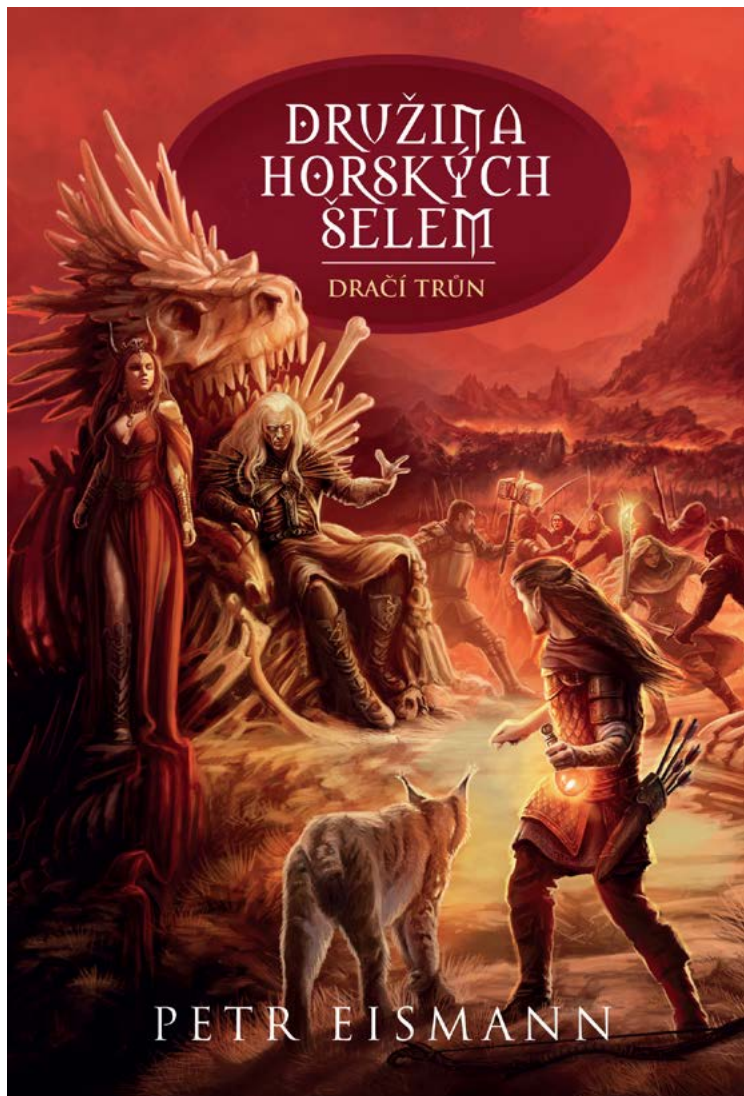

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

DRAČÍ TRŮN

PETR EISMANN

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

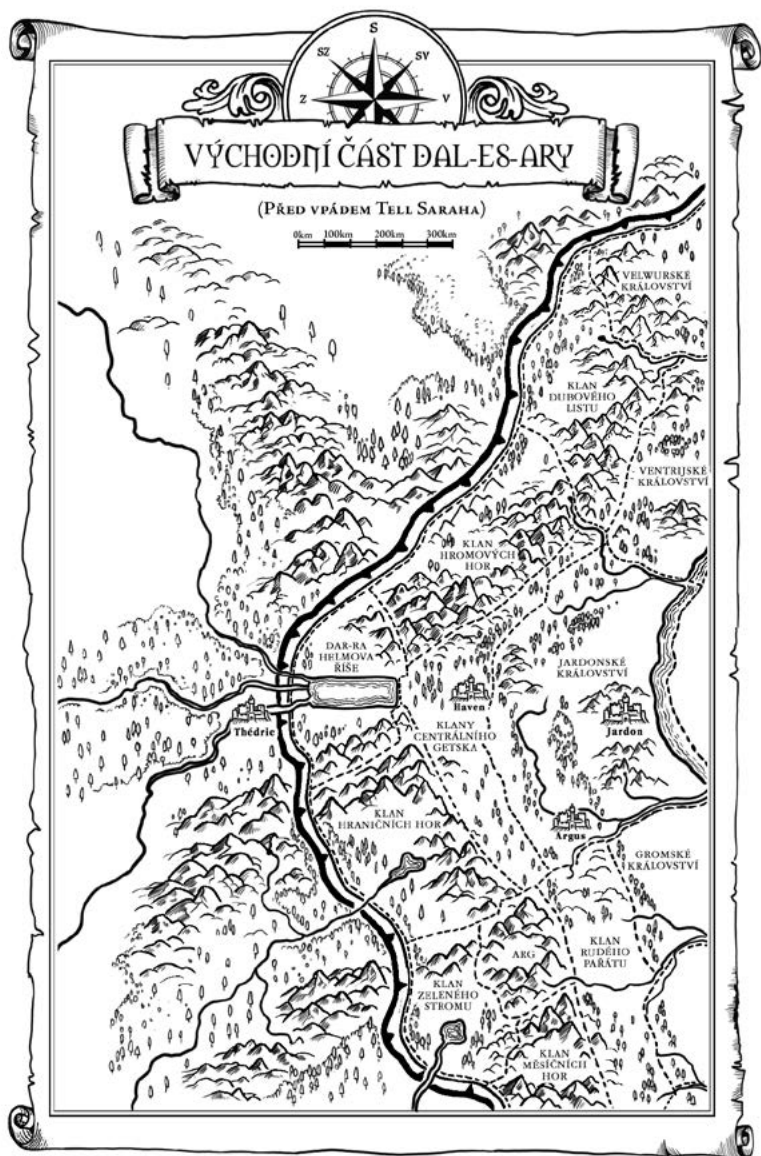
DRAČÍ TRŮN

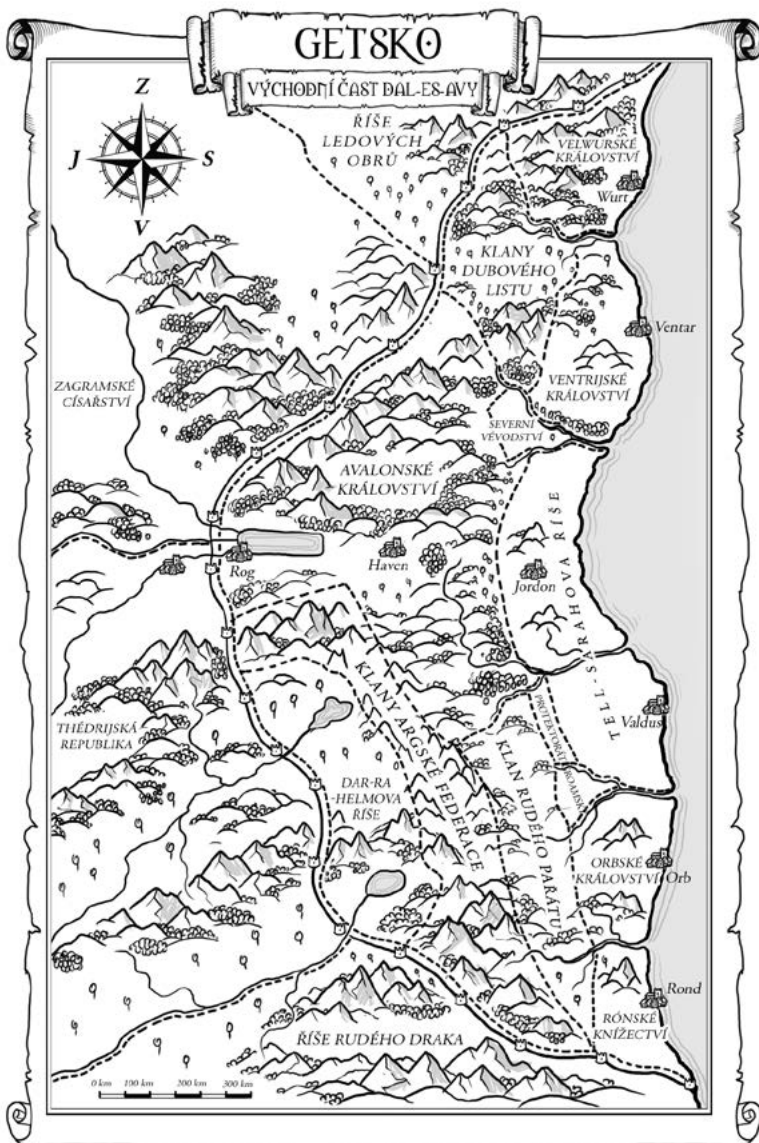

PETR EISMANN

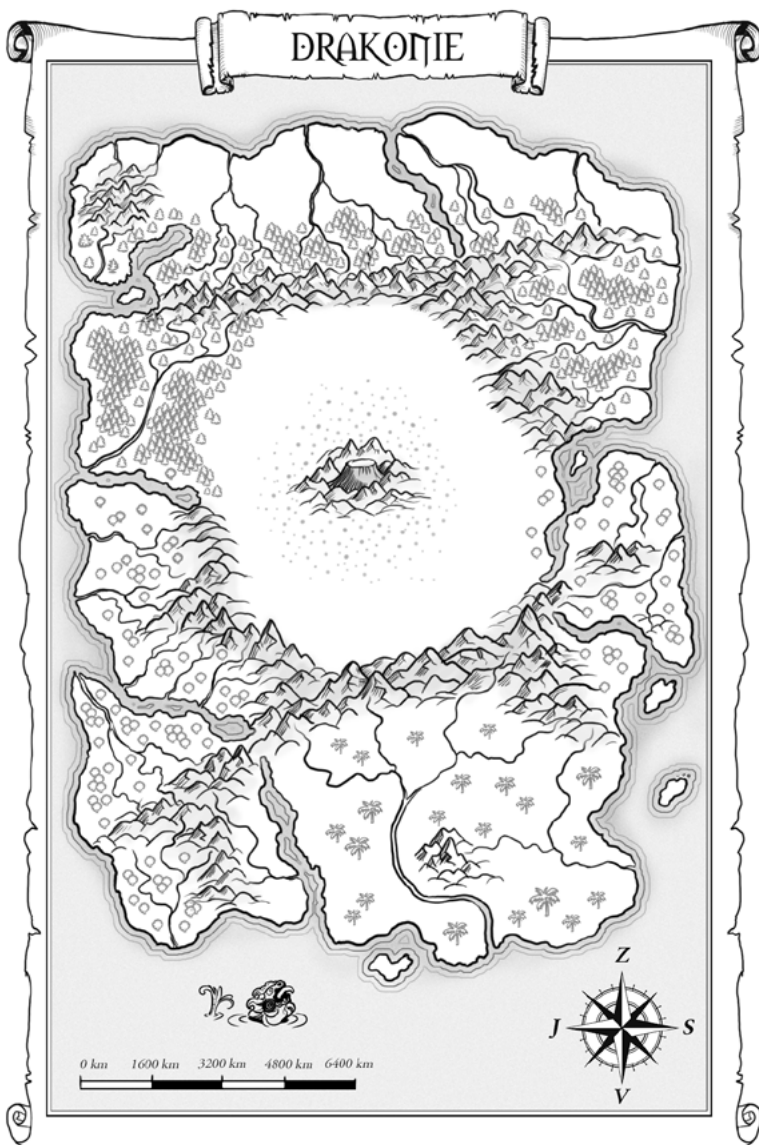
Jonathan
LIVINGSTON

DRAKONIE

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2024
Cover © Jana Maffet Šloufová, 2024

•

ISBN PDF 978-80-7551-367-0
ISBN epub 978-80-7551-365-6
ISBN mobi 978-80-7551-366-3

Doma

Po více než osmi letech jsme se vrátili z výpravy, na jejímž konci jsme obnovili pochroumanou duši Getského hvozdu. Po našem zásahu už nehrozilo, že by jeho obyvatelé, žijící pod korunami stromů, či nepřátelé, žijící za jeho hranicí, mohli svými činy rozvrátit jeho křehkou harmonii. Ač jsme v Getsku strávili již několik týdnů, o našem návratu tušilo zatím jen několik druidů, kteří Ranku skrz vědomí hvozdu kontaktovali, a tento stav jsme byli rozhodnutí ještě nějakou dobu zachovat. Nejprve jsme se totiž chtěli seznámit s tím, co se během naší nepřítomnosti stalo. Proto jsme poslední úsek cesty domů překonali pomocí magických portálů, z nichž poslední vedl přímo do Koréina pokoje. Tak se stalo, že jsme se nikým nepozorováni ocitli na radnici ve Městě šelem.

Koréin pokoj se společně s našimi nacházel v nejvyšším patře radnice, ve kterém byly kromě nich ještě pokoje našich paladinů a komnaty připravené pro hosty z řad nejbližších přátel. Pod tímto patrem byla velká knihovna s několika studovny a soukromou jídelnou. Teprve o patro níže se nacházely prostory, které byly volně přístupné dalším zaměstnancům radnice. Kromě těchto prostor jsme si stále udržovali náš původní dům v Havenu, víc jsme nepotřebovali. Pravda, Grult přebýval často v různých kasárnách, kde pro něj byly vyčleněny reprezentativní prostory, Koré zase měla své pokoje v Lilithině chrámu a já za svou považoval i velkou kancelář v přízemí radnice, odkud jsem spravoval naše panství, ovšem za skutečný domov jsme měli jen těch několik místností v nejvyšších patrech radnice.

Přenesením do Koréina pokoje, který byl po celou dobu její nepřítomnosti udržován v bezvadném pořádku, stejně jako pokoje zbytku družiny, jsme eliminovali možnost setkání s někým cizím na naprosté minimum.

„Překvapíme naše paladiny,“ řekl jsem, sotva jsme se trochu rozkoukali.

„A jak to chceš udělat?“ zeptala se Koré.

„Slunce už pomalu zapadá. Pokud se nemýlím, tak se během několika chvil všichni shromáždí v jídelně. Co kdybys nás tam přenesla a zneviditelnila. Pak v koutku jídelny počkáme. Až tam budou všichni, tak na ně vybafneme. Docela se těším na jejich reakce,“ navrhl jsem.

„To mi připadá dost dětinské, ovšem pokud ti to udělá radost, tak proč ne,“ zareagovala Koré a tázavě se zadívala na ostatní.

„Proč to neudělat, jak Jagh chce, ač silně pochybuji, že si nás nevšimnou. Nechci se nikoho z nás dotknout, ale po dlouhém pobytu ve hvozdu všichni trochu zapácháme,“ odpověděla Ranka.

„Není problém, provedeme magickou očistu,“ odpověděla Koré, které se dle její reakce začínal můj nápad líbit stále víc a víc.

Grult jen pokrčil mohutnými rameny a zabrblal něco o tom, že je mu to jedno, jen když bude v jídelně dost pálenky a vína.

Tak se stalo, že jsme čistí a neviditelní stanuli v prozatím prázdné jídelně. Čekání bez jediného slova bylo dost nudné a já po chvíli začal svého nápadu litovat. Naštěstí

netrvalo dlouho a dveře jídelny se otevřely. V doprovodu několika sloužících, kteří nesli podnosy s jídlem a džbánky s vínem, vešel do jídelny Gamal. Jakmile sloužící rozprostřeli jídlo a pití na stůl, rozvalil se Gamal do křesla a nalil si pohár vína, které začal pomalu upíjet. Z toho, že se zatím nepustil do jídla, jsem usoudil, že zbytek paladinů dorazí zanedlouho.

Gamalova tvář byla zastřena chmurami. Nad něčím usilovně přemýšlel a nevnímal okolí, jen tak si totiž dovedu vysvětlit to, že si vůbec nevšiml, když se jeden ze džbánků vznesl do vzduchu, kde se nahnul a jeho obsah zmizel v nicotě, respektive v Grultových neviditelných útrobach. Pak opět klesl a tiše přistál na stole. Jen chvíli poté se otevřely dveře a do místnosti vstoupila Gudrun.

Jen co Gudrun usedla, natáhla se po nejbližším džbánku, který však byl prázdný. „To se do toho pití pouštíš se skutečnou vervou. Grult by z tebe měl radost,“ prohlásila a nalila si víno z dalšího džbánku.

„Cože?“ zeptal se Gamal, kterého její slova vytrhla ze zamyšlení.

„Jen tě upozorňuji na to, že už jsi vypil celý džbán vína,“ řekla Gudrun.

„Aha. No vidíš a já myslel, že mám teprve první pohár. Zřejmě jsem se do úvah nad výcvikem nových rekrutů zabral víc, než jsem myslel. Naštěstí je tu vína dost, takže zbude i pro ostatní,“ odpověděl Gamal.

V tu chvíli se otevřely dveře a do místnosti vstoupily ruku v ruce Berta a Guta.

„To je dobře, že už jste tady. Strávily jsme celý den obhlídkou panství a máme hlad jak horské šelmy,“ řekla Berta a společně se sestrou usedly ke stolu. Obě se natáhly po džbáncích s vínem, avšak strnuly uprostřed pohybu, neboť spatřily, kterak se jeden z nich vznáší do vzduchu.

V tu chvíli všichni paladinové vyskočili na nohy a vytasili dýky, které měli u pasu. Velice pozorně sledovali džbán, jak se obrací a jeho obsah mizí v nicotě. Bertina ruka se bleskurychle mihla a vymrštila dýku do míst těsně pod džbánkem. Ozvalo se kovové cinknutí, po kterém se dýka odrazila tak, že rozbila vnášející se džbán.

„Kruciprdel. To víno bylo fakt dobrý,“ zahromoval Grult, čímž se zviditelnil.

Tváře paladinů se protáhly údivem.

„Překvapení! Jsme zpátky!“ zvolali jsme s Koré a Rankou najednou, čímž jsme se odmaskovali. Hned vzápětí jsme se všichni vrhli do hromadného objetí. Údiv ve tvářích našich přátel nahradilo nehrané nadšení a oni nás jeden přes druhého zahrnovali desítkami otázek, na které jsme značně nekoordinovaně odpovídali.

Jako první se z opojení, které se nás zmocnilo po setkání s paladinou, probírala Ranka.

„Pokud nechceme, aby se o našem příchodu dozvědělo celé město, tak bychom se měli trochu ztišit,“ upozornila nás.

„Ranka má pravdu. Pokud by se rozkřiklo, že jste se vrátili, tak se sem nahrne hromada dalších a my vás nebudeme mít jen pro sebe. Víte co? Já skočím do sklepů pro pořádný soudek vína a několik lahví pálenky. Děvčata skočí pro další jídlo a vy se mezitím uvelebite v křeslech, ať nám můžete povyprávět o všem, co jste prožili,“ řekl Gamal a zamířil ke dveřím, kam ho Guta, Berta i Gudrun okamžitě následovaly.

Sotva jsme v jídelně osaměli, tak jsme si udělali v křeslech pohodlí a začali zobat

z jídla, které zůstalo na stole po našich paladinech. Z krbu sálalo příjemné teplo a my nasávali kouzelnou atmosféru, kterou je schopný vytvořit jen domov. Než se naši přátelé vrátili, uběhla asi půlhodina. Gamal postavil na stůl soudek vína a několik lahví pálenky, mezi něž rozmístily dívky mísy s nakrájenou šunkou, sýry a zeleninou, a pak se paladinové posadili do křesel a netrpělivě vyčkávali, než se obsloužíme.

Když se naše poháry naplnily a my se chopili dezertních talířů, na které jsme naskládali jídla dle libosti, Gamal vyhrkl: „Tak co jste prožili a kde jste všude byli? Vyprávějte! Všichni hoříme nedočkavostí se dozvědět, jaká dobrodružství jste zažili.“

„Nebud' netrpělivý, Gamale. Vše se dozvíte. Jelikož však vše budeme muset minimálně zítra opakovat, bylo by možná lepší, kdybyste nám dnes vyprávěli vy. Co se tu vlastně během naší nepřítomnosti stalo?“ vyzvala paladiny Koré.

„Stalo se toho hodně a převyprávět to zabere dlouhou dobu. Co kdybyste nejdříve začali s vyprávěním vy? Po půlnoci si pak vyměníme role a na oplátku vás seznámíme s tím, co se přihodilo zde. To je kompromis, ne?“ začala smlouvat Berta.

„Jelikož se Gult nemůže dočkat, až otevře první lahev pálenky, bylo by možná dobré, abyste začali s vyprávěním vy. Jakmile s ním skončíte, začneme vyprávět my. Tak budeme mít jistotu, že veškeré vaše vyprávění nalezne cestu do jeho mysli,“ odpověděla Koré a šlehla pohledem na Gulta, který zrovna odšpuntoval první láhev. Místnost se naplnila vůní přepálených švestek, načež Berta jen pokrčila rameny a povzddechla si: „Máš pravdu.“

Pak si Gamal nalil víno smíchané s pálenkou do velkého poháru, zhluboka se napil a začal vyprávět.

„Na svou výpravu jste vyrazili nedlouho poté, co se moci nad Jardonii chopil Terbus, mladší bratr původního krále. V té době došlo k vytvoření první koalice zaměřené proti Tell-Sarahovi. Vedoucí úlohu v této koalici měla tři království, a to Ventrijské, Grómsko a Avalonie. Dalšími členy koalice pak bylo Království verwurské, Knížectví orbské a rónské. Z původních klanů se připojily klany Rudého pařátu, klany Hromových hor a Dubového listu. Zbýlé říše se rozhodly zachovat neutralitu. Jardonie, zničená válkou, se podrobila všem jejich podmínkám a poprvé ve své historii přivítala cizí vojska na svém území.

V okolí Nebeských a Dračích hor vznikly desítky pevností, z nichž vojáci koalice pronikali výpady do nitra hor. Cílem těchto výprav nebylo rozdrtit nemrtvé, ale jen je oslabovat do té doby, než vládci koalice připraví plán, jak s nemrtvými skoncovat. Tvorba těchto plánů se však vlekla. Mezi odvěkými nepřáteli stále nebylo dostatku důvěry.

Zatímco se jednání o podobě generálního útoku vlekla, začali být nemrtví ve své obraně stále úspěšnější. Z výpadů do hor se nevracelo stále víc a víc vojáků, takže velitelé pevností začali činnost svých jednotek omezovat jen na hlídky v jejich okolí. Iniciativu převzali nemrtví, kteří nyní začali z hor stále častěji podnikat loupeživé útoky do už tak zničené Jardonie. Tyto útoky vedly k navýšení počtu vojáků v pevnostech a vytvoření silných záloh ve vzdálenosti tří denních pochodů od

pevností. Díky tomuto opatření se podařilo zničit několik výpadů nepřátel. Poté, co byl rozdrčen pátý výpad nemrtvých, s nimi tito přestali, což byl nesporný úspěch koalice. Na druhou stranu začala vázat tato mohutná obrana tolik sil, že jich pro uvažovaný vpád do hor už nezbývalo dost. Začalo nové kolo zbrojení.

Než koalice nashromáždila dostatek sil k provedení útoku, vyrojily se z hor dvě armády nemrtvých. První zaútočila na pevnosti severně od Nebeských hor, druhá pak na pevnosti jižně od Dračích hor. Přesila nemrtvých byla tak velká, že pevnosti ležící ve směru jejich útoku padly během několika hodin intenzivních, neustále se opakujících útoků. Pak hordy nemrtvých pokračovaly dál. Tentokrát se zaměřily na silné jednotky umístěné v záloze.

Jakmile velitelé záloh zjistili, že na ně míří přesila nepřátel, rozhodli se uhnout nemrtvým z cesty. Úhybným manévrem se chtěli přiblížit k dalším záložním jednotkám. V té době měly jednotky koalice nad nepřáteli stále velkou převahu, byly však rozmístěny na velké ploše a potřebovaly čas na koncentraci. Tento čas jim však Tell-Sarah nedopřál. Poté, co se mu záložní jednotky vyhnuly, měl otevřenou cestu do Ventrie a Grómska, čehož okamžitě využil.

Brzy bylo jasné, že jeho cílem není pustošit už vydrancovanou Jardonii, ale proniknout do doposud válkou nezasazených zemí. V koalici propukly hádky. Zatímco zástupci Avalonie a Jardonie navrhovali využít odchodu nemrtvých z hor a začít s jejich obsazováním, králové Ventrie a Grómska nakázali svým vojskům se okamžitě stáhnout zpět. Nastal zmatek.

Tell-Sarah se ukázal být mistrem v rozsévání paniky. Malá část jeho vojsk skutečně překročila hraniční řeky. Objevení skupinek nemrtvých za hranicemi Jardonie potvrdilo v očích zdejších králů jeho úmysl obsadit jejich říše a oni trvali na svých rozkazech o stažení svých vojsk, bez ohledu na námitky zbylých členů koalice. Místo toho, aby se rozdrobené jednotky koncentrovaly, tak došlo k opaku.

Jelikož rozkazy panikou ovládnutých králů nakazovaly, aby se jejich jednotky vrátily co možná nejrychleji, zanechaly ve svých pevnostech většinu své výstroje a na cesty vyrazily jen nalahko. Letecké jednotky odletěly hned, nehledíce na to, co se odehrává pod nimi. Jízda zanechala pěchotu daleko za sebou. Nakonec se ani pěchota nezdržovala tím, aby se koncentrovala do větších celků, a po rotách, maximálně praporech mířila k hranici, u které však na ně čekali nemrtví.

Došlo k řadě menších bitev, kdy přesila nemrtvých nemilosrdně drtila rozdrobené ustupující jednotky. Jen velice málo vojáků se dostalo zpět domů. Tam je přivítalo množství požárů, které nemrtví záškodníci na mnoha místech založili. Zbytky jednotek by se sice mohly hravě vypořádat se škůdci, kteří operovali v četných, však velice malých skupinách, jenže morálka vojáků, kteří se probojovali zpět domů, byla tak nízká, že se při spatření i malé skupinky nemrtvých obraceli na útěk. Dobrý rok pak trvalo, než se království vzpamatovala natolik, aby řádící skupiny nemrtvých vytlačila ze svých území.

Mezitím vojska zbylých členů koalice vyrazila do hor. V průsmycích narazila na mohutné opevnění, které však bylo hájené jen nepočetnými oddíly nemrtvých. Krok za krokem se naši vojáci probojovali skrz průsmyky. Bohužel však dobývání

četných pevností trvalo příliš dlouho. Než mohlo být úspěšně zakončeno, vrátili se nemrtví zpět.

Nyní se karta obrátila. Po rozdrčení ventrijských a grómských vojsk byly zbylé jednotky koalice v početní nevýhodě. Kromě toho se ocitly mezi dvěma mlýnskými kameny. Skrz několik průsmyků, které zůstaly v držení nemrtvých, se vracející jednotky dostaly před i za jednotky koalice, čímž je v horách odřízly.

Aby toho nebylo málo, rozhodl se Dar-ra-Helm využít příležitosti a zaútočil na jihu. Jeho vojska prošla Hraničními horami a vpadla na území tamních klanů. Nebezpečí, že se nezastaví jen tam, bylo tak velké, že zbylé avalonské vojsko, společně s vojsky klanů Dubového listu a Rudého pařátu, se muselo vzdát plánů na výpad proti nemrtvým. Místo toho se armády obrátily a zaměřily na západ proti novému nepříteli.

Vojska koalice, uzavřená v průsmycích Jardonských hor, tak přišla o naději, že by jim kdokoliv v dohledné době pomohl. Postup vpřed se ukázal být nemožný, stejně tak jako cesta zpět. Nemrtví je zcela obklíčili. Zatím však na ně neútočili. Čas byl na jejich straně. Vojska se proto opevnila v dobytých pevnostech a rozhodla se vyčkat na nejvhodnější dobu k výpadu.

Jedinou spřátelenou operující silou v Jardonii byly v té době posádky měst, které však rozhodně neměly dostatečnou sílu k tomu, aby odříznutým silám pomohly. Místo toho se soustředily na zdokonalení obrany svých měst, které se po rozpadu koalice, již nedlouho poté následoval i rozpad centrální vlády Jardonie, ocitly v nezáviděníhodné situaci. Zatímco šlechta prchala i se svými majetky za hranice hroutící se Jardonie a bohatí měšťané je vzápětí následovali, venkované mířili za hradby měst, ve kterých spatřovali svou spásu. Tak se ke všem stávajícím problémům připojily i komplikace s totálně ucpanými cestami.

Mezitím na západě došlo k prvním střetům mezi Dar-ra-Helmovou armádou a jednotkami vracejících se sil zbytku koalice. Díky tomu, že průsmyky v Hraničních horách byly už před dlouhou dobou opevněny, dokázala zbylá vojska koalice zabránit Dar-ra-Helmovi v dalším postupu směrem na východ. Zabránit mu však ve vpádu na území klanů Zeleného stromu už nedokázala. Tak se stalo, že Dar-ra-Helm dobyl i jeho území.

V tu dobu se situace vojsk obklíčených v Jardonských horách stala kritickou. Zbraní a výstroje měli vojáci zatím dost, začínalo jim ale docházet jídlo. Jelikož se plány o zásobení jednotek pomocí leteckého mostu ukázaly být nereálné, rozhodli se jejich velitelé pro výpad, který by jednotky vyvedl z obklíčení. Po zvolení nejschůdnější cesty došlo k útoku, který dosáhl několika dílčích úspěchů. Pak však Tell-Sarah správně odhadl jeho další směr a do zbylých opevnění přesunul značné počty svých nemrtvých vojáků. Několik kilometrů před hranicemi hor byl útok zastaven. Zbylé síly byly obklíčeny v jednom z údolí. Tam došlo k pokusu je letecky evakuovat, ovšem tento pokus byl zmařen záplavou vzdušných torpéd, které transportní oddíly zcela zdecimovaly.

Zbytek sil nabídl Tell-Sarahovi kapitulaci, ten ji však odmítl. Než aby pak zemřeli hladu, rozhodli se obklíčení k poslednímu útoku. Už při jeho začátku bylo jasné,

že nemá naději na úspěch. Přesto se o něj pokusili. Snad zázrakem se pak stalo, že několika vojákům se podařilo prorazit. Ubohému houfu vyčerpaných mužů se pak podařilo dosáhnout hranic Avalonie, kde podrobně vyprávěli o všem, co zažili.

Jakmile se Tell-Sarah zbavil nepřátel v Jardonských horách, vyrazila jeho armáda dobývat zbytek Jardonie. Říkám dobývat, však obsazovat by více odpovídalo realitě. V Jardonii v té době už neexistovala síla, která by se nemrtvým mohla postavit. Proto se nemrtvá armáda rozdělila na několik proudů, které putovaly od města k městu a od osady k osadě. Každé sídlo dostalo jednoduchou nabídku. Buď přijme svrchovanou Tell-Sarahovu nadvládu, nebo budou jeho obyvatelé bez milosti vybiti. Část opevněných měst se pokusila vzdorovat. Nezbyl však nikdo, aby o těchto bojích mohl vyprávět. Nemrtví smetli všechna místa odporu. Během několika měsíců se stal Tell-Sarah svrchovaným vládcem bývalé Jardonie, kterou přejmenoval na Říši Tell-Saraha.

To se stalo dva roky po vašem odchodu. Během těchto válek jsme přišli o polovinu naší armády a zbytek Avalonie na tom nebyl o nic líp. Bývalá koalice se rozpadla, ovšem díky Sapfó se okamžitě začala tvořit nová, silnější. Jelikož se díky Dar-ra-Helmovi v ohrožení ocitly i doposud „bezpečné“ země, vstoupily do koalice všechny Getské říše, vyjma té Dar-ra-Helmovy a Tell-Sarahovy.“

Po těchto slovech se Gamal odmlčel. Zatímco jsme vstřebávali nové informace, vyprázdnil svou číši a znovu si ji dolil mixem vína a pálenky. Než mohl pokračovat dál, spustila Guta.

„Po této válce nastala doba relativního klidu. Jak Tell-Sarah, tak Dar-ra-Helm se museli soustředit na konsolidaci svých zisků, což jim však nebránilo v tom, aby v podstatě okamžitě nezačali s vysíláním malých přepadových skupin na naše území. Proti těmto útokům jsme se začali bránit různými způsoby. Zatímco v nepřehledných Hraničních horách se osvědčily hlídky argských orlů, kteří svým dokonalým zrakem byli schopni vypátrat sebelépe zamaskované agresory, v pohraničí Avalonie se znovu prokázalo, že lepší než sebevyšší hradba je hvozď.

Díky síti hlídek tvořených hraničáři, později pak druidy, které doplňovali dobrodruzi a speciálně vycvičení vojáci, se dařilo ničit nemrtvé oddíly v těsné blízkosti hranice. Pravda, v pohraničním hvozdu začalo docházet k usychání stromů, ovšem jen co jsme to zjistili, začali jsme s pomocí bronských šamanů s jejich obnovou, což se nám více než úspěšně dařilo.

Jinak tomu ovšem bylo na hranicích Ventríe a Grómska, které byly tvořeny širokými řekami. Ty se ukázaly být pro nemrtvé jako neprosto nedostačující překážka. Jejich oddíly je bezstarostně překračovaly i na těch nejneprístupnějších místech. A tak začalo zdejší pohraničí pustnout. Oba králové se snažili tomuto nebezpečí čelit nasazením stále početnějších vojenských oddílů a stavbou mohutných opevnění podél řeky, což je však finančně vyčerpávalo.

Mezitím začali všichni členové koalice urychleně budovat nové armády. Zároveň přední představitelé našich národů začali analyzovat důvod naší prohry. Nejednotnost a neodůvodněná panika byly zřejmé, ovšem nikdo z nás nevěřil, že to byly důvody jediné. Všechny také zajímalo, jak dál postupovat. Došlo k mnoha

zasedáním vládců, vojevůdců, kněží i druidů. Teorii bylo mnoho. Na část z nich odpověděl čas, část z nich stále čeká na ověření.

Asi tím nejdůležitějším zjištěním bylo, že nejvhodnějším způsobem obrany proti nemrtvým je hvozd. To jasně prokázaly pohraniční střety. Proto byl vypracován plán s jeho rozšířením podél hraničních řek. Jednalo se o obrovský projekt, neboť dle druidské rady nestačilo vysadit v několikakilometrovém pásu podél řek nové stromy, jejichž růst by se magicky urychlil. Mezi tyto sazeničky bylo třeba přesadit středně vzrostlé stromy z nitra hvozdů tak, aby se i v nově vysazeném hvozdě uchytilo jeho vědomí, které propůjčuje druidům jejich sílu. Kromě toho bylo potřeba vyklidit celou tuto oblast. To vše spolykalo obrovskou část z daní. Udržení tohoto projektu si vyžádalo i vypsání nové daně, která byla zejména v Grómsku často obcházena. Tak se stalo, že zatímco ve Ventrii práce s vysazováním hvozdů rychle pokračovaly, v Grómsku se opožďovaly. Když vládci Rónského a Orbského knížectví zjistili, jak moc grómsští občané obcházejí daň na výsadbu hvozdů, opustili tento společný projekt a místo toho začali vysazovat hvozd i na hranicích mezi Grómskem a Orbskem, což však vedlo jen k dalšímu zpoždění prací na nejhroženějším úseku hranice.“

Po těchto slovech se Guta odmlčela a slova se ujala Gudrun, na které bylo dobře vidět, že by také chtěla přispět svým vyprávěním.

„Výsadba hvozdů nebyla samozřejmě jedinou činností koalice. Kněží mezitím pátrali ve starých archivech a našli v nich několik knih z doby před poslední válkou bohů. V nich jsme se dočetli, že obdobné invazi už východ Dal-es-Avy čelil. O tom část zasvěcených věděla. Mnohem důležitější bylo zjištění, že moc bohů dobra a řádu oslabuje nekromancie v jejím základě. Sapphó s Nerrou se nám pokoušely vysvětlit, že za to mohou jakési siločáry vznikající na základě skutků. Tyto siločáry silně ovlivňovaly dobře umístěné chrámy správných bohů. O tom, kam nejvhodněji chrámy umístit, však Sapphó ani Nerra nic nevěděly.

Když jsme toto zjistili, modlili se naši velekněží o rady ke svým bohům a ti k nim skutečně promluvili. Na základě jejich rad vznikla na území koalice celá síť různých velkých chrámů,“ řekla nadšeně Gudrun. Než však mohla pokračovat, skočila jí do řeči Berta.

„Což bylo skutečně nádherné, ovšem zatížilo to už tak přepjaté rozpočty zemí. Peníze najednou potřebovali všichni. Armáda, utečenci, kněží, druidové i stavitelé jen natahovali ruce a žádali další a další hromady zlata. Kde na to však vzít? Proto se kromě výše zmíněných rad musela sejít i rada správců. Na té jsme řešili jeden problém za druhým. Asi nejjednodušší bylo vyřešit problém s novými chrámy. Za hranicemi Getska se totiž nacházelo množství bohatých chrámů, které jsme neváhali oslovit s žádostí o finanční příspěvek na stavbu nových chrámů jejich bohů. Bylo až s podivem, jak ochotně nám otevřely své pokladnice. Společně se štedrými příspěvky pak do Getska přicházeli i noví kněží, kteří se usazovali nejenom v nově budovaných chrámech. Tím jsme zabili dvě mouchy jednou ranou. Výcvik kněží potřebných k obsazení těchto chrámů by se totiž jistě neobešel bez štedrých dotací.

Dalším krokem, ke kterému jsme přistoupili velice neradi, bylo šízení měny. Za

nejpřísnějšího utajení se začaly razit zlatáky s příměsí stříbra. Tím se jejich množství zvýšilo až o dvacet procent. Ač o tomto kroku vědělo jen několik málo zasvěcených, přesto se nepodařilo tento tah dlouho utajit. Naštěstí prosáknutí tohoto kroku vedlo jen k desetiprocentní devalvaci, a tak jsme na tom stejně vydělali, neboť jsme takto předělali většinu zlatáků v oběhu. Proto dnes už narazíte jen na ražbu maximálně několik let starou.

„Kromě toho jsme rozšířili...“, pokračovala Berta, ovšem byla přerušena Gamalem, kterého povídání o ekonomice zjevně nudilo.

„Na to se vykašli. Nikoho tu nezajímá, jaká kouzla a podfuky jste udělali. Spíš pověz o Durasilu, to bude zajímat všechny,“ vybídl Gamal Bertu.

„Sice nesouhlasím s tím, že tu nikoho naše ekonomické zásahy nezajímají, neboť minimálně Jagh vypadá velice zaujatě, ovšem uznávám, že si o nich můžu popovídat jen s ním v soukromí. Když tedy Gamal žádá, ráda mu vyhovím.

Jak už bylo řečeno, po ukončení hlavních tažení Tell-Saraha a Dar-ra-Helma nastalo období relativního klidu, kdy docházelo k pohraničním střetům mezi menšími skupinami. Těchto střetů se na naší straně účastnilo i množství dobrodruhů, mezi nimiž jsme byli i my. Za místo svého působení jsme zvolili Hraniční hory, které jsou nám bližší, navíc nám Gamal prozradil, že preventivní úder proti Dar-ra-Helmovi je výrazně pravděpodobnější než další válka s Tell-Sarahem.

Kromě eliminace pronikajících nepřátel jsme si zvolili za svůj cíl i zmapovat možné průsmyky vedoucí skrz nepřehledný horský masiv. Během jedné z těchto výprav jsme se dostali k několik stovek metrů hluboké a dva kilometry široké průrvě, která se táhla skrz Hraniční hory od severu k jihu. Její původ nemohl být přirozeného původu. Jelikož se nám zdálo, že se směrem k jihu nepatrně zužuje, vydali jsme se podél ní na jih.

Podél průrvy jsme urazili několik desítek kilometrů, po nichž jsme vešli do širokého údolí, v jehož středu se nacházel kuželovitý kopec, na jehož vrcholu stálo opuštěné opevněné město. Teplota v údolí byla oproti zbytku Hraničních hor velice příjemná, o to víc nás překvapilo, že tu nikdo nežije. Gudrun překontrolovala mapy této části hor a v nich sice našla toto údolí, ovšem žádné město v něm nebylo vyznačeno. Proto dříve, než jsme začali s průzkumem údolí či města, vyhledali jsme v okolních kaňonech osady místních obyvatel, kterých jsme se na opevněné město vyptávali, neboť od vás víme, že opatrnosti není nikdy nazbyt.

V okolí tohoto údolí jsme našli několik osad goblinů, sarkonů a horských trollů, od kterých jsme se dozvěděli, že před nedlouhou dobou vládl celé této oblasti jistý temný velekněz jménem Terek. Ten si podrobil celou zdejší oblast. Když svíral vládu pevně ve svých rukou, začal s temnými obřady, během nichž obětoval celou řadu těch, kdož se vzpírali jeho nadvládě. Když mu pak vzbouřenci došli, začaly jeho oddíly pořádat loupeživé výpravy do okolí, které zahrnovalo nejenom oblast Hraničních hor, ale i oblast centrálního Getska. Z těchto výprav jeho bojůvky do Durasilu, tak se totiž jmenovalo ono město, které jsme zahlédli na vrcholu kopce, přinášely kořist, která zahrnovala i otroky, a ty následně Terek obětoval na oltář temných bohů.

Toto řádění Terekových band však nezůstalo nepotrestáno. Brzy se proti němu vytvořila koalice okolních rodů, která pod vedením ledových obrů vtrhla do Durasilu. Došlo ke krvavé bitvě, kterou rozhodli ledoví obři, vedení Zalambou, strašlivou ledovou obryní. Po bitvě nezůstal v Durasilu ani v jeho okolí naživu jediný Terekův stoupenec. Samotný Terek byl uvržen kdesi v horách do žaláře, který hlídají ledoví obři. Část z předků obyvatel okolních kaňonů se rozhodla osídlit toto opuštěné údolí, však probudili tím jen smrt. Nikdo, kdo se k Durasilu vydal, nepřežil. Od té doby považují místní durasilské údolí za prokleté a obloukem se mu vyhýbají.

Chvilí jsme přemýšleli o tom, že se o údolí nejdříve zmíníme vašim mistrům, a pak tam vyrazíme společně s nimi. V ten čas však byli natolik zaneprázdnění, že bychom na společnou výpravu museli čekat několik měsíců, a proto jsme se rozhodli vydat se do údolí sami.

Povídáčky místních se ukázaly být pravdivé. Na cestě údolím jsme nacházeli vysušené mrtvoly, které nenesly jedinou známku násilného skonu. Skoro to vypadalo, že si pro všechny ve spaní přišla samotná smrt. To nás varovalo. Během dne jsme došli až k patě kopce, na kterém byl vystavěn Durasil. Od okraje údolí k úpatí kopce to bylo pouze patnáct kilometrů a my bychom tuto cestu zvládli i rychleji, ovšem cestou jsme se věnovali průzkumu opuštěných osad, na které jsme narazili. Tak se stalo, že jsme se k patě kopce dostali nedlouho před západem slunce. Dál pokračovat nemělo smysl, a tak jsme se rozhodli tam utábořit. Po vybudování tábořiště jsme zůstali všichni na stráži, tušili jsme, že pokud se tu skutečně ukrývá nějaké zlo, tak se odhalí až s příchodem tmy.

Jakmile údolí zahalila tma, odhalila se pravá tvář smrti, která tu řádila. V údolí zůstávaly na různých místech ukryté zárodky neviděných hrůz, které jsme svým příchodem probudili. Tato zhmotnění zla se k nám začala stahovat ze všech stran. Naštěstí tam s námi byla Gudrun, která s nimi okamžitě vešla v mentální souboj, který trval téměř po celou noc. Jelikož my ostatní jsme nepřítelé neviděli, zůstali jsme v roli těch, kdož v pravidelných intervalech rozlamují ochranné svitky. Nad ránem nám Gudrun oznámila, že poslední z nepřátel byl zničen, pak upadla do hlubokého spánku. Po zbytek noci a většinu následujícího dne jsme odpočívali, abychom se odpoledne vydali směrem k Durasilu.

Kdysi musel být Durasil skutečně nádherným městem. V době našeho příchodu to však už byly jen vyrabované trosky. Ty jsme samozřejmě prohledali, ale kromě stovek bezcenných střepů a znehodnocených nástrojů jsme nenašli nic zajímavého. Probírajíce se troskami jsme pozvolna mířili do centra města, kde se tyčila mohutná pevnost, jejíž hradby však byly na několika místech proraženy. Už na první pohled bylo zřejmé, že pevnost, stejně jako zbytek města, byla vyrabována.

Zatímco mí sourozenci navrhovali, abychom se nezdržovali prohledáváním trosek, já trvala na tom, abychom prohledali i pevnost, nehledě na to, že nám ochranné svitky už došly a tma se rychle blížila. Nakonec jsem si prosadila svou a my se pustili do prohledávání pevnosti. Celou dobu jsme se drželi při sobě, v obavě před dalšími útoky neviditelných nepřátel. Ty však nepřišly, zřejmě je během předchozí noci Gudrun všechny zničila.

Pevnost tvořily mohutné hradby, které v pravidelných intervalech zpevňovaly věže se střelnými. Na rozsáhlém nádvoří uvnitř pevnosti stály podél hradby pozůstatky po hospodářských stavbách. Kromě nich se tu v pravidelném pětiúhelníku tyčilo pět vysokých věží, mezi nimiž se nacházel třípatrový palác s plochou střechou, na které prý Terek prováděl své oběti.

Nejdříve jsme prohledali hospodářské budovy, pak mohutné věže, ovšem nic jsme v nich nenašli. Pak jsme přistoupili k průzkumu paláce, odkud vanul velice teplý vzduch. V prvním patře paláce se nacházelo cosi, co nejvíce připomínalo velký bazén, se zázemím v podobě nesčetných komůrek. Z neviditelných pórů ve sloupech držících strop paláce vycházel onen horký vzduch. V jedné z komůrek jsme pak objevili jakýsi mechanismus, jehož účel jsme neodhalili. Kromě toho se tu nacházely jen roztržité zbraně a neidentifikovatelné zbytky látek.

V dalším patře pak bylo několik prostorných pokojů zaplněných troskami kdysi nádherného vybavení. Místo krbu byl v každém pokoji sloup, ze kterého vycházel onen záhadný teplý vzduch. Konečně v nejvyšším patře jsme objevili rozlehlý sál. Opět se tu povalovaly trosky vybavení a opět tu byly ty záhadné sloupy. Kamenná střecha paláce byla celá spečená. Kdosi ji celou zničil tak, aby zde nic nezůstalo. Ač jsme propátrávali palác skutečně pečlivě, nenalezli jsme tu jedinou tajnou chodbu ani jinou nápovědu, která by nám osvětlila záhadu sloupů, ze kterých vanul teplý vzduch.

Nakonec jsme sešli do místnosti, ve které jsme objevili neznámý mechanismus. Ten jsem velice pečlivě prohlédla. Jelikož bylo ústrojí poničeno, trvalo nějakou dobu, než mi došlo, že podobné mechanismy jsem viděla v knihách, které s sebou přinesl Jagh z Thédrie. Po chvíli jsem si vybavila, že sloužily k regulaci teploty v podlahových topeních. Jakmile jsem toto řekla sourozencům, bylo nám vše jasno. Záhadný mechanismus sloužil k ovládání topení, které procházelo skrz sloupy. V tu chvíli nám začal dávat smysl i prapodivný kuželovitý tvar kopce, na kterém byl Durasil postaven. Nebyl to totiž jen tak obyčejný kopec, byla to evidentně stále aktivní sopka. Bylo zcela zřejmé, že ze sopky uniká teplo i někde jinde, a právě toto unikající teplo způsobuje, že je v tomto údolí tak příznivé klima.

Záhada byla tedy vyřešena a my se mohli odebrat domů. Jakýsi hlásek se mi však v hlavě ozýval, abychom ještě neodcházeli. Cosi mě vedlo k věžím stojícím kolem paláce. Ač se mým sourozencům příliš nechtělo, dali jsme se znovu do prohledávání těchto věží. Stále jsme tu však nic nenacházeli. Nakonec se Gamal v přízemí jedné z věží našel, praštil svou palicí o zem a prohlásil, že nikam dál už nejde.

Jeho rána byla tak prudká, že způsobila drobné popraskání podlahy. V tu chvíli jsem zbystřila. Prasklinky se totiž nerozbíhaly přirozeně vějířovitým směrem, ale na jedné straně končily v ostré linii. Okamžitě jsem začala prohledávat už několikrát prohledanou podlahu, a nakonec jsem byla odměněna úspěchem. V podlaze se nacházely velice dobře ukryté kamenné dveře do podzemí. Dříve, než jsme je otevřeli, jsem prohledala přízemí zbylých věží. V každé z nich jsem objevila podobné dveře.

Nebudu zbytečně zdržovat vyprávěním o tom, jak náš průzkum podzemí probíhal.

Stačí, když řeknu, že pod každou z věží se nacházelo pět rozsáhlých pater, v nichž jsme objevili kromě hromad špíny, prachu a neužitečného bordelu i obrovské množství předmětů, zbraní a zbrojí z magické platiny. Jak jistě víte, tak magická platina je kovem, který se v Getsku netěží. Ta, co se tu vyskytuje, pochází z Darak Helmu. Nevelké množství tohoto kovu se do Getska pak dostalo ze západu. Ještě menší část pak z výprav do hlubin země.

My však v Durasilu objevili stovky kilogramů magické platiny, jejíž cena je desetkrát vyšší než cena zlata –,“ než mohla Berta pokračovat, Grult, kterého tato informace velice zaujala, jí vstoupil do řeči: „Cena platiny být nedůležitá. Důležitější být to, že platina zranit kohokoliv, i nejvyšší nemrtváky. Grult doufat, že vy nic neprodat, ale všechno použít na zbraně.“

„K tomu se ještě dostaneme, Grulte. Nyní nech prosím mluvit Bertu, která si vylosovala právo vám o našem objevu vyprávět,“ požádal Gamal Grulta a oběma dolil do pohárů víno smíchané s pálenkou.

Grult se napil této nebezpečné směsi, spokojeně mlaskl a Berta mohla pokračovat. „Jak už jsem řekla, v rozsáhlých sklepeních věží jsme našli množství magické platiny. To však nebylo ani zdaleka všechno. Kromě toho jsme tam našli neskutečně velké zásoby vázané magie, což však stále nebylo to nejcenější. V nejnižším podlaží každého přízemí se nacházela místnost, ze které vedl vstup hlouběji do podzemí. Tam, v jedné velké sluji, se všech pět chodeb z věží setkávalo. Na dně sluje se pak otevíral vstup do ještě hlubšího podzemí.

To jsme samozřejmě také prohledali. V podzemí Durasilu jsme objevili rozsáhlé město plné rozpadajících se domů. Ve středu tohoto města se nacházela další pevnost, naplněná zbraněmi a dalšími výrobky nejenom z magické platiny. Kromě toho se ve městě nacházela čtyři náměstí. Ve středu každého z nich bylo veliké točité schodiště, kterým se sestupovalo do sluje pod ním. Ve třech těchto slujích byly obrovské, stále plně vybavené kovárny, kde mohlo najednou pracovat několik stovek kovářů. V poslední sluji jsme pak objevili to nejcenější.

V této sluji se nacházel obří rumpál s korytem, které k němu bylo připevněno mohutnými řetězy. Toto koryto se spouštělo do hlubiny s lávou, nad kterou rumpál stál. Na rumpále jsme objevili zašlé záznamy o tom, kolikrát se s ním musí otočit, aby se vytáhly všemožné rudy. Při maximálním spuštění koryta se dalo dosáhnout hloubky, kde se vyskytovala i magická platina, samozřejmě ve společnosti s dalšími roztavenými kovy. Před rumpálem se nacházely kanály, kterými se dalo vyzvednuté magma odplavovat, dále pak zachytávat do vozíků, které ho přepravovaly do hutních pecí, kde se nechalo vychladnout, aby se pak z něho během zahřívání uvolňovaly jednotlivé kovy.

Čili se nám podařilo objevit důl, kde se dá těžit i magická platina, s veškerým hutnickým a kovářským zázemím. To vše opuštěné, čekající na to, až se toho někdo zmocní. Vaším jménem jsme pak durasilské údolí přičlenili k vašemu lénu. Kromě toho jsme do něj vyslali naše vojáky s osadníky, kteří se tam usídlili. To se stalo před pěti lety. Nyní je z durasilského údolí téměř stejně velké léno, jako je Údolí šelem a Durasil, který se stal významným centrem výroby zbraní a zbrojí, má ještě více

obyvatel než samotné Město šelem.

Nalezením tohoto nového zdroje jsme pak zcela vyřešili naše komplikace s nedostatkem financí, a to i přesto, že jsme museli vynaložit poměrně vysoké částky na opravu zchátralých budov jak v Durasilu, tak i pod ním a v celém údolí,“ zakončila Berta svou řeč.

Jakmile Berta umlkla, dopil Gamal svůj pohár a dřív, než si stihl dolít další, tak dodal: „Z Durasilu se však nestalo jen důležité centrum zbrojní výroby. Díky své strategické poloze se z něho stala silně vyzbrojená bašta, která hájila množství důležitých průmysků. Dá se říci, že díky této baště se nám podařilo vytlačit Dar-ra-Helmovy oddíly ze severní části Hraničních hor. V této baště se koncentrovala naše téměř celá pěší armáda, kterou doplnily Chlodovikovy oddíly. Durasil tak začal hrát velice důležitou úlohu v plánech na dobytí Dar-ra-Helmovy říše.“

Pak si začal dolévat pohár a slova se chopila Guta.

„Během celé doby, co jste byli pryč, sledovala velká druidská rada velice pozorně Getský hvozd. Její obavy z toho, že místní druidové nebudou mít dostatek sil k tomu, aby nad hvozdem udrželi kontrolu a on se neprobudil, se začaly naplňovat. Ač se druidové i broni snažili sebevíc, hvozd se začal, sice velice pomalu, ale přece, probouzet. K tomu samozřejmě napomáhalo jak velké množství obyvatel, kteří v něm žili, tak neustálé konflikty, které probíhaly na jeho okrajích. Nakonec se ukázalo, že jeho rozšiřování odčerpává tolik probouzející se síly, že se jeho probouzení podařilo zastavit. Všem však bylo jasné, že se jedná jen o dočasnou výhru. Druidové si uvědomovali, že jakmile bude rozšiřování dokončeno, objeví se problém znovu, tentokrát ještě intenzivněji, neboť rozšiřování probíhalo v oblastech, kde se dala očekávat velice silná aktivita nepřátel.

Všichni doufali, že se vrátíte co nejdříve, vy jste se však nevraceli. Tak uběhlo pět let a velká druidská rada zasedla k novému jednání, před kterým proběhlo pozorné sledování všech ohrožených oblastí hvozdů. Všichni přítomní druidové pak byli seznámeni s tím, že pokud se nestane nic zásadního, tak se hvozd do deseti let po dokončení jeho rozšíření probudí. Proto rada, mnohdy s těžkým srdcem, odsouhlasila, aby se do Severního hvozdů vypravilo poselstvo s návrhem na propojení Getského a Severního hvozdů. Jako členové tohoto poselstva byli vybráni Byšak-al-Hešek, Balza a Halgana, mongska šamanka, která se netajila svými radikálními názory.

Toto poselstvo se okamžitě po skončení rady vypravilo na sever. Nikdo nepochyboval, že radikální druidská společnost severu okamžitě skočí po lákavé nabídce. Poselstvo putovalo od jednoho člena severní velké druidské rady ke druhému a všichni vyjadřovali návrhu na propojení Severního a Getského hvozdů svou podporu. Oficiálně však nemohli do konání své rady, která měla proběhnout za čtyři roky, nic slíbit. Neoficiálně však přislíbili vyslat do Getského hvozdů tolik svých učedníků, kolik bude potřeba na jeho zvládnutí. Tito učedníci pak k nám skutečně během několika měsíců začali přicházet.

Učedníci předních severních druidů však nepřicházeli sami. Každého z nich doprovázela bojová družina jeho podporovatelů. Z počátku do rozhodování o hvozdů vůbec nezasahovali. Jakmile k nám přišli, zapojili se okamžitě do bojů proti

nemrtvým, kteří do něho z východu neustále pronikali. Kromě toho nám značně pomohli i s odčerpáváním probouzející se síly hvozdů. Za to všechno jsme jim byli velice vděční.“

„Jak kdo,“ vpadla Berta do Gutina vyprávění a hned pokračovala: „Hned po svém příchodu do Getska se severní druidi chovali ke všem nedruidům značně arogantně.“

„Ničeho takového jsem si nevšimla,“ odporovala Guta.

„To proto, že jsi druidka. Já a mnoho dalších správců bylo s tímto autoritativním chováním konfrontováno hned od samého počátku jejich přítomnosti,“ trvala na svém Berta.

Než mohla tato slovní výměna přerůst v hádku, chopil se slova opět Gamal, který si mezitím dolil další pohár svého mixu.

„Ať se chovali arogantně, nebo ne, faktem zůstává, že jejich přítomnost nám značně pomohla zajistit naše východní hranice v době, kdy naše nová armáda procházela intenzivním výcvikem.“ Pak se zhluboka napil, a když zjistil, že obě dívky váhavě přikývly na souhlas, tak pokračoval.

„Šest let po vašem odchodu bylo vysazování hvozdů na hranicích mezi Ventrii a Tell-Sarahovou říší dokončeno. Zbývalo dokončit výsadbu hvozdů na hranicích Grómska a Tell-Sarahova říše by byla izolována. Toho si však byl tento zákeřný nekromant dobře vědom. Nedlouho po dokončení Ventrijského hraničního hvozdů překročila Tell-Sarahova vojska grómskou hranici. Pochopitelně, že se tak stalo na místech, kde nebyl hvozd ještě vysazen.

Všichni na štábu koalice jsme si byli vědomi, že jakmile se naše armády vypraví na pomoc Grómsku, tak na nás zaútočí Dar-ra-Helm. Na boj proti oběma protivníkům jsme nebyli dostatečně silní. Navíc tam docela oprávněně zaznívaly hlasy, které připomínaly neochotu grómských přispívat na svou obranu. S těžkým srdcem jsme se rozhodli Grómsko obětovat. Přesto jsme se však dohodli na tom, že do něj vyšleme alespoň část našich sil, které budou armádu nemrtvých zadržovat tak dlouho, aby se stihli jeho obyvatelé evakuovat do bezpečných oblastí. Součástí kontingentu, který vyrazil na pomoc ohroženému spojenci, byly nečetné jednotky všech členů koalice.

Jakmile se podařilo shromáždit většinu sil určených na pomoc Grómsku, vyrazily tyto síly pod vedením Ragnara Moudrého skrz hraniční hvozd na jih. Král grómský sice doufal, že koaliční armáda vtrhne na území bývalé Jardonie, odkud pak napadne útočící vojska, čímž by se tato vojska dostala do kleští, to se však nestalo. Ragnar si uvědomoval, že pro tento plán nebyl nashromážděn dostatek sil. Velká část armády centrálního Getska, klanů Hromových hor, klanů Rudého pařátu i svobodných zbytků klanů Hraničních hor zůstala v obavě před Dar-ra-Helmovým útokem ve svých pevnostech. Ventrie a Wulfgarsko pak poskytly pouze podporu v podobě transportních lodí, neboť jejich armády musely zůstat střežit severní hranice Tell-Sarahovy říše.

Zatímco se shromažďovaly síly koalice, sváděli grómsští zoufalé obranné boje na severu svého území. Jejich král doufal, že ho koalice nakonec podpoří takovou silou, která by mu umožnila dobýt zpět ztracená území. Jakmile se však na vlastní

oči přesvědčil o tvrdé skutečnosti, uzavřel se na tři dny se svými nejbližšími ve svém hradu. Během těchto dní odmítal kohokoliv přijmout. Od jeho pážete se Ragnar dozvěděl jen to, že za tři dny předstoupí král před své poddané, což také udělal.

Ze slov těch, kdož byli přítomni jeho projevu, jsme se dozvěděli, že se král grómský během těchto třech dnů zcela změnil. Jeho kdysi hrdá postava se nahrbila, ruce se mu tu a tam samovolně roztrásky. Jen oči zůstaly ledově klidné. V tomto svém posledním projevu k poddaným král oznámil, že se konec jeho království neodvratně blíží, čemuž však on nehodlá jen tak přihlížet. Všechny přítomné pak vyzval, aby během jednoho měsíce shromáždili veškeré své síly a společně s ním vyrazili vstříc hordě nemrtvých. Sice připustil, že šance na vítězství proti několikanásobné přesile jsou mizivé, ovšem na druhou stranu všechny ujistil, že tu přece jenom jsou.

Pak se obrátil na Ragnara, jehož obklopovala skupinka velitelů koaličních sil, a tiše zašeptal: „Vážení spojenci! Víím, že vaše rozkazy vám nedovolují se k nám připojit v generální bitvě, kterou hodláme svést, a proto vás žádám, abyste se postarali o naše ženy a děti. Věřím, že i když se nám nepodaří Tell-Saraha porazit, způsobíme mu takové ztráty, které ho donutí na nějakou dobu zastavit postup na jih. Využijte tento čas dobře.“

Pak si sundal z krku ozdobný řetěz, který byl jedním ze symbolů jeho královské moci, a se slovy: „Pokud padnu a v bitvě nalezne smrt i můj syn, urči protektora, který ochrání můj lid do doby, než si bude moci svobodně zvolit nového vládce,“ předal řetěz Ragnarovi. Pak se král otočil a toporně opustil balkón, ze kterého pronášel svůj projev.

Následující měsíc zachvátil Grómsko chaos, který se více či méně úspěšně pokoušely přítomné síly zvládnout. Zatímco část obyvatel utíkala k východním přístavům, další část mířila do hraničních hvozdů na jihu a západě. Z jihu a středu země se na sever přesouvalo královské vojsko, které narychlo do svých řad přibíralo oddíly místní domobrany a strážníků. Krajinou putovala stáda dobytka, která se honáci snažili hnát přes pole a louky, neboť cesty byly zcela ucpány. Za tuto svou snahu však sklízeli hojnost nadávek od těch, kdož se rozhodli své domovy zatím neopouštět.

Po měsíci vyrazilo početné královské vojsko vstříc nemrtvým. Jeho jádro tvořily zkušené oddíly profesionálních vojáků, které doplňovaly šlechtické družiny od hlavy až k patě okovaných těžkých jezdců. V poslední bitvě se ke svému králi připojila drtivá většina jeho šlechticů. Pouze ti, kdož byli příliš staří, nebo naopak příliš mladí na to, aby unesli zbraň, se stahovali do bezpečných oblastí společně s poddanými. Profesionálů však nebylo dost. Většinu vojska tvořila domobrana, jejíž výcvik a vybavení se nedaly s prvními dvěma skupinami srovnávat.

K bitvě mezi grómským a Tell-Sarahovým vojskem došlo po čtrnácti dnech v údolí pod Havraní skálou. V tomto údolí založili nemrtví svůj tábor, v kterém přes den tábořili. Jakmile to grómští zjistili, vyrazili do útoku. Opět se však ukázalo, že lákavé nabídky předkládané Tell-Sarahem v sobě ukrývají jed. Jakmile grómští vtrhli do údolí, zjistili, že v něm sice nemrtví táboří, ovšem ani zdaleka se nejednalo o jejich hlavní síly, o čemž však neměli tušení. V údolí došlo k tvrdé bitvě, ve které

grómsťi zvíťezili. Jelikož ve vítězství nikdo z nich nedoufal, ocitla se většina z nich u vytržení. Když pak v táboře nemrtvých objevili mimo jiné kořisti i sudy s vínem, pivem a kořalkou, začala málo disciplinovaná domobrana slavit. Někteří z velitelů sice varovali, že se může jednat o past, a nabádali k tomu, aby se s oslavami vyčkalo až do návratu do hlavního města, ale to už začal pít i samotný král. V té chvíli bylo nemožné udržet kázeň.

Ostrílení vojáci si uvědomovali, že alkohol může být otráven, a proto ho nejdříve nalili koním. Teprve když ti nejevili známky otravy, tak se na pití vrhli i profesionální vojáci. Ovšem nikdo nepočítal s tím, že v alkoholu bude jen slabá dávka jedu, který bude působit velice pozvolna. Tak se stalo, že když se první z koňů začal motat, všiml si toho jen málokdo. Slavicí vojáci začínali jeden po druhém odpadávat, jejich střídměji pijící druhové to ale považovali jen za přirozený následek pití, tedy alespoň do doby, než sami odpadli.

Když vyšlo slunce, zůstalo z grómského vojska jen několik stovek v křečích se válejících vojáků, obklopených chladnoucími mrtvolami svých druhů. Pohybovat se mohlo jen několik těch, kteří i přes své bolesti vyhledali pomoc nemnohých hraničářů. Tak se stalo, že v táboře zůstala nepočtená skupinka těch, kteří přežili. Jakmile si uvědomili rozsah katastrofy, která vojsko postihla, zachvátil je žal a beznaděj. V zoufalství celý tábor i sebe polili olejem a vyčkávali. Všem bylo jasné, že traviči jsou nedaleko.

Padla tma a tábor obklopily zástupy nemrtvých, které se vydaly dokončit to, co jed začal. Cestou skrz tábor pak nemilosrdně zabíjeli vše, co bylo dosud živé, nerozlišující mezi zvířaty a vojáky. Náhle však tábor vzplál, to poslední z přeživších se jako živoucí pochodně rozběhli skrz něj. Nemrtví se je pokusili zneškodnit, bylo však pozdě. Stany, povozy i vojenské zásoby nacucané olejem vzplály jako svíce. Oheň se šířil tak rychle, že v něm velká část nemrtvých uhořela, zbytek se z něj pak dostal značně popálen. Ztráta vojenských zásob donutila nemrtvou armádu zastavit na dva měsíce svůj postup. Bez náhradních zbraní, šípů a ochran před sluncem se neodvážil Tell-Sarah hned pokračovat v tažení.

Zpráva o vítězství nemrtvých se rozlétlá Getskem. Jako první na ni zareagoval Dar-ra-Helm. Ten, nečekaje na podrobnější zprávy o bitvě, zavelel k útoku. Jeho armády se vydaly na pochod proti klanům Hromových i Hraničních hor. Dar-ra-Helmova vojska zprvu jen s malými obtížemi postupovala do nitra hor, přesně podle Chlodovikových plánů. On byl totiž tím, kdož vypracoval plán na zničení Dar-ra-Helmových vojsk.

Jakmile se totiž jeho severní armáda dostala do nitra Hromových hor, vyrazila z Durasilu početná armáda, která společně s vojskem z Chlodovik Bergu sevřela Dar-ra-Helmovy armády do kleští a během jediné bitvy je zcela zlikvidovala. Pak se nezdržovala dobýváním oblasti kolem Děličího jezera a rovnou zamířila do Hromových hor. Tak se stalo, že byla Dar-ra-Helmova vojska sevřena v horských průsmycích, obdobně jako kdysi vojska koalice v Dračích horách.

Ač se prokletý chemajl pokusil situaci okamžitě vyřešit tím, že na pomoc severní armádě povolal své východní vojsko, nebylo mu to nic platné. Díky argským orlům

jsme měli o těchto přesunech jasné zprávy. Tak se stalo, že místo toho, aby se s posilami pustily naše oddíly do střetu, tak před nimi ustoupily do bočních kaňonů a nechaly je kolem sebe projít. Nepřátelé, neznající splet' kaňonů Hromových hor, naše oddíly bez povšimnutí minuli. Svůj omyl si uvědomili až ve chvíli, kdy se před nimi objevili jejich druhové ze severní armády. To však už bylo pozdě. Avalonská armáda, vedená Chlodovikem, jim už mezitím stihla přerušit všechny zásobovací trasy.

Obklíčení nepřátelé se pokusili okamžitě probojovat zpět k Dělicímu jezeru, na což Chlodovik reagoval pomalým stahováním svých sil z hor. Všem se zdálo, že dělá velkou chybu, a mnohý nechápal, proč opouští mnohá výhodná obranná postavení bez toho, aby o ně tvrdě bojoval. Chlodovik však trval na svém. Žádná generální bitva v Hromových horách!

Tak se stalo, že Dar-ra-Helmova armáda pomalu ustupovala na jih. Celou dobu však byla vystavena partyzánským útokům. Oddíly speciálně vycvičené pro boj v horách jí nedovolovaly odpočívat. Kdykoliv se od hlavní armády nepřátel oddělila menší jednotka, byla zmasakrována. Každý večer se na tábor nepřátel snášely spršky ohnivých šípů, které je připravily i o poslední zásoby. Armáda bez stanů, zásob a zvířat se pomalu ploužila z hor. Morálka vojáků upadala a všichni upírali svůj pohled k jihu, kde netrpělivě vyhlíželi východ z posledního průsmyku.

Po dvou týdnech se jim tento pohled skutečně naskytl, ovšem rozhodně se nejednalo o žádnou odměnu. Na pláni před průsmykem totiž Chlodovik shromáždil naši těžkou jízdu. Ta, v okamžiku, kdy z průsmyku vypochoďovala polovina nepřátel, na ně zaútočila. Nápor těžké jízdy byl pro ně tou poslední kapkou. Hromadně se začali vzdávat, odhazující přitom své zbraně. Bylo to naprosté a drtivé vítězství, které bylo vykoupeno jen minimálními ztrátami. Na čtyřicet tisíc nepřátel se vzdalo, zatímco my ztratili jen několik desítek mužů.

Jakmile byli nepřátelé zajištěni, konala se přímo na bitevním poli velkolepá oslava, během níž si klany Hromových hor zvolili Chlodovika za svého knížete. Ten, s jejich svolením, pak požádal Sapfó o začlenění tohoto území do Avalonie, s čímž ona samozřejmě souhlasila. Na oslavy však bylo ještě brzy, neboť tažení proti Dar-ra-Helmovi dále pokračovalo.

Vítězné armády se vrhly do úrodné oblasti kolem Dělicího jezera. Jelikož nepřítel přišel jak o severní, tak o východní armádu, nezbylo Dar-ra-Helmovi dost sil k tomu, aby tuto oblast účinně bránil. Se svou jižní armádou opevnil průsmyky vedoucí z Hraničních hor a začal rychle verbovat nové vojsko. Spojené armády pak obsadily jak oblast kolem Dělicího jezera, tak celé Hraniční hory. Zbýval poslední krok, kterým bylo zničení i zbytku Dar-ra-Helmovy říše. Všem bylo jasné, že se to neobejde bez velkých ztrát,“ řekl Gamal a obrátil svůj pohled na Gutu.

Ta váhavě přikývla a navázala na jeho vyprávění.

„V době, kdy se rokovalo o posledním úderu proti zákeřnému Dar-ra-Helmovi, přišli za Chlodovikem druidi ze severního hvozdu, kteří mu nabídli jisté řešení, které by ušetřilo životy našich vojáků. Bohužel nikdo z nás netušil, že tato pomoc jim bude v následujících letech sloužit jako prostředek pro zastrašení nás samotných.